

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ÁLTALÁBAN

a virágárusokat ellepték a krizantémok a virágok nagy fehér és sárga fejei mögül izgatottan kukucskálnak az eladók most vagy soha motyogják a gyorsan pergő szirmokra lesve a gyász évszázados szokásjogába leginkább ők valók eszmélető pillanatokot gerjesztve tompítani is a távoli emlékezet melankóliáját vagy a frissen vágott sebeket ahogy jődögél a sírhoz az épp következő a kiürült felnőtt a fojtogató hangulattól megszéppent kisgyerek beleütközni a múltás misztériumába mint egy hideg falba s az egy napra felvirágozott falca nem soká kitódul a zord kapun a zajos zsúfolt utcákra ahogy általában megnyugodva kint nem halottas kocsik várnak letudva a tisztos penzumot ám szorongva megjegyvezve a felszínes látvány alatt olykor sűrített dózisosokban méri a bánatot a hiány gyakran annak is aki nincsen ott túllébegve örök eltűnteken és a tömegsírokon egy fátyolos vízióba netán a maszatos kocsmapultra kapaszkodva mint aki végleg az önmarcangolás foglya nem kutatva már a részleteket aztán valahogyan elszendereg később lefejtí kínjáról a ráprédikált szenteket és a kaotikus világba rövid időre még elbolyong

ÁLTALÁNOS

a tévében rákattintok véletlenül egy dokumentumfilmre eddig nem ismertem pedig lecsorgó bajusszal épp olvasok vastag függöny előtt egy verset s majdnem úgy nézek ki mint az igazi forradalmár no az emlékezés azért kényes noha rég túlvagyunk a kádári kor ellenforradalmán s körben már majdnem jobb mint az utána billegő demokráciában az igát húzó olykor még el tud menni kétszer is nyaralni csak az anarchiának tilos falazni és rákérdezni a nagy testvérré s a temetetlen holtra de már a külföldi magazinok ki vannak rabolva a proletár sem a jegyárak miatt nem jár havonta színházba pedig így a szocialista brigád ki lett pipálva ám a függönyök mögött készülődtek az alternatívok gyakran magam is úgy vagyok a füstös kocszmák mélyén inkább ívek már nem is mindig a térséget kritizálva miben igencsak reménykedtem ripacsként célozgatva mondandóban az egykori lírai tette még ha meg is vernek mivel a morál csak nem vészett el s e szólám is oly biztató volt oly általános jövőnkre nézve hogy pezsdült a szomorú alkat de akkor a sok gengszter mit akarhat s merre tarthat a kiábrándult lélek örök migrációja

ÁLTALÁNOSÍT

úgy tűnik ez egy öregkori átok egyre jobban kezdek zúlleni a kocsmák hangulatához sokszor magányosan ha arra tévedek akár egy céltalanul kódorgó kisgyerek aki körül útnak indultak az utódok s nőmnek pillantásai is már befelé forduló zordak romokban vagy a föld alatt a régi pályatársak kikkel még érdemes volt keveset a művészetekről szöszölni a kor közös élménye táplálta ugyanis a hangulatot és ha a vitákról kiüresedve kezdtünk elkanyarodni nem babráltuk a homályos holnapot mint egy unalmas honlapot mivel annak a beeső szöge már erősen lejtett s félénk érdekeltek inkább megittunk néhány kevertet és a régi sztorikat újraéltük viszont egy szint alá sosem tévedt akadozó beszédünk a hangütésekbe mindig belekeveredett valami észet nyugtató intellektuális hozam míg ránk nem ereszkedett az alkonyat s ha elkészönve sohasem sejtettük vajon nem örökre nehogy néhány kedves mondat bennünk maradjon ha átbillenünk a nagy harangon de a mai kocsmá már taszít mikor sok hóbörgő bután általánosít az okosa tán otthon a klaviatúrát nyomogatja netán zugívó lett és nem vágyik elő hiszen elég neki a térerő

